

Arrest

nr. 184 715 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 180 252 van 28 december 2016.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 11 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 21 december 2016 met nummer 179 944 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 11 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing waarbij een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13*sexies*). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten;
neam: O. [...]
voomaam; L[...].
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: L. [...]
nationaliteit Nigeria*

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten) die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 11/12/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeld artikel van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

*Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:
Betrokkene verklaard dat hij heeft een familielid in België. Het begrip gezinsleven in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene levert niet het bewijs dat hij ten laste is of dat hij een reële afhankelijke band heeft met zijn familielid,*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Tegen de beslissing van 11 december 2016, waarbij een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd, dient de verzoekende partij een beroep in om voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen. Bij arrest van de Raad van 28 december 2016 met nummer 180 252 wordt het beroep onontvankelijk verklaard.

Vanuit het gesloten centrum dient de verzoekende partij op 12 december 2016 een asielaanvraag in. De verzoekende partij doet nadien afstand van deze asielaanvraag.

Op 13 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 23 februari 2017 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd.
2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Conform de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat het om een middel als ernstig te beschouwen wanneer op het eerste zicht dit middel als ontvankelijk en gegrond kan worden beschouwd.

De aangehaalde middelen worden hieronder toegelicht:

EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11, §1 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 11 december 2016.

Door de verzoekende partij werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de “beslissing tot verwijdering”; zijnde de bijlage 13septies van 11 december 2016) een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

2. Een schorsingsarrest vormt een uitzondering op het vermoeden van wettigheid van de bestuurshandeling, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 11 december 2016. Hieruit blijkt immers dat de verwijderingsmaatregel prima facie onwettig is.

Zoals een annulatiearrest heeft ook een schorsingsarrest gezag van gewijsde erga omnes. Wordt de schorsing bevolen, dan verliest de handeling haar uitvoerbaarheid niet enkel ten aanzien van de betrokken overheid maar ten aanzien van iedereen. Zowel het dictum van het arrest als de determinerende motieven genieten dat gezag.

De verwijderingsmaatregel is niet langer uitvoerbaar na schorsing. Verzoeker zou derhalve niet genooddaakt zijn om gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor hem niet kan worden verweten hieraan geen gevolg te geven.

De verwerende partij kan zich derhalve niet baseren op een geschorste verwijderingsmaatregel om toepassing te maken van artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Dergelijk oordeel is onzorgvuldig en manifest onredelijk.

3. Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij.

Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen “beslissing tot verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

2.1.2. Het eerste middel van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag, nu bij arrest van de Raad van 21 februari 2017 met nummer 182 564 de afstand van het beroep wordt vastgesteld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2016. Doordat de verzoekende partij afstand heeft gedaan van haar beroep tot nietigverklaring, ingediend tegen het bevel om het

grondgebied te verlaten van 11 december 2016, is het bevel om het grondgebied te verlaten definitief geworden en maakt ze deel uit van het rechtsverkeer.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

"EERSTE ONDERDEEL

A. HET PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKER

1. Verzoeker beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van verzoeker. Verzoeker verwijst hiervoor naar het feitenrelaas.

Verzoeker is een 38-jarige man, met de nationaliteit van Nigeria. Ondertussen is hij drie jaar in België. Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw M. T. [...] (stuk 5 en 6). Zij heeft de Belgische nationaliteit (stuk 3). Zij verblijft op haar adres te (...) waar ook verzoeker regelmatig verblijft doch zonder hier "officieel" te zijn ingeschreven. Buiten verzoeker en zijn vriendin is er niemand woonachtig op dit adres (stuk 4).

Verzoeker diende nog geen aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijf. Hij verkreeg evenmin een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verzoeker werd evenwel tegengehouden tijdens een routinecontrole. Hij kreeg een bijlage 13septies betekend. Tegelijkertijd verkreeg verzoeker een bijlage 13sexies betekend, met een duurtijd van twee jaar.

Voor beide partners is de vrijheidsberoving een zware domper. De partner van verzoeker is hem meermaals komen bezoeken in het centrum (stuk 5) en zij houden dagelijks telefonisch contact met elkaar.

Deze elementen moeten dan ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

B. DE BESCHERMING

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Ook het privéleven van verzoeker, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes

embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

Eveneens dient rekening te worden gehouden met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur moet bij toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling. In die zin schrijft het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur dan ook voor om in voorkomend geval een afweging, dit is een 'fair balance'-toetsing, door te voeren zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM (RvV 22 juni 2015, nr. 148 256).

3. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken. Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in een belangenafweging te betrekken en daardoor niet heeft geresulteerd in een "fair balance" bij het opleggen van een inreisverbod, laat staan bij het opleggen van een inreisverbod van met een duurtijd van twee jaar (de belangenafweging speelt op beide vlakken).

C. DE NOODZAKELIJKE BELANGENAFWEGING DOOR DE GEMACHTIGDE: GEEN AFWEGING OF 'FAIR BALANCE'

4. Door de verwerende partij wordt noch bij het opleggen van een inreisverbod, noch bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod rekening gehouden met het duurzame relatie van verzoeker en zijn driejarig verblijf in België (zie hierboven).

Het enige wat de gemachtigde overweegt betreft de vaststelling dat verzoeker aan "geen gekend of vast verblijfplaats" zou hebben bij het opleggen van een inreisverbod.

M.a.w.: enkel de vaststelling dat verzoeker “geen gekend of vast verblijfplaats” zou hebben, doet de gemachtigde beslissen tot het opleggen van een inreisverbod.

In zoverre dit al kan beschouwd worden als een belangenafweging onder artikel 8 EVRM, noopt dit tot de vaststelling dat enkel het algemeen belang van de Staat werd overwogen (met name de toepassing van de regelgeving inzake immigratiecontrole).

De gemachtigde voldoet hiermee duidelijk niet aan de vereisten van artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet (zoals hierboven geduid), temeer omdat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen (artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet).

De feitelijke situatie van verzoeker, zoals hierboven toegelicht, werd niet overwogen door de gemachtigde bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod, wordt door de gemachtigde enkel overwogen dat verzoeker in België op illegale wijze verblijft en dat verzoeker geen bewijs levert van een afhankelijkheidsband met “een familielid”. Andere elementen die behoren tot de specifieke situatie van verzoeker (zoals hierboven uiteengezet) worden schijnbaar opnieuw niet betrokken.

In zoverre dit kan doorgaan als belangenafweging onder artikel 8 EVRM (aangezien de toepassing ervan schijnbaar wordt betwist), blijkt wederom dat met de Belgische partner van verzoeker en zijn driejarig verblijf in België geen rekening werd gehouden.

De gemachtigde voldoet hiermee niet aan zijn onderzoeksplicht onder artikel 8 EVRM en de vereisten van artikel 74/11 Vreemdelingenwet (en artikel 11, punt 2 van de Terugkeerrichtlijn), waaruit volgt dat de verwerende partij verplicht is om rekening te houden met alle specifieke of relevante omstandigheden bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

5. Verzoeker herinnert eraan dat ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin zij leven (zoals in België), wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel. Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulić v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van “private life” in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden afgewogen (hetgeen in casu toch niet kan worden betwist), hetgeen niet is gebeurd: niet bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en niet bij het bepalen van de exacte duurtijd bij het opleggen van een inreisverbod.

Eveneens dient rekening te worden gehouden met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur moet bij toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling. In die zin schrijft het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur dan ook voor om in voorkomend geval een afweging, dit is een ‘fair balance’-toetsing, door te voeren zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM (RvV 22 juni 2015, nr. 148 256).

In casu kan alleen maar worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de afgifte van het inreisverbod en bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Tot slot wijst verzoeker erop dat Raad niet zelf tot de wettelijk noodzakelijke beoordeling en belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

TWEEDE ONDERDEEL

6. ONDERGESCHIKT, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de duurzame relatie van verzoeker met zijn Belgische partner en zijn driejarig verblijf in België en dit zowel bij het nemen van de beslissing tot een inreisverbod als bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod. Verzoeker blijft in het ongewisse hierover.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat er nochtans in dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en voorts dat de verzoekende partij verklaard heeft een familielid in België te hebben, maar dat de verzoekende partij niet bewijst een reële band van afhankelijkheid te hebben met haar familielid die in België verblijft.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Aldus maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
(...)"*

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"* of *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*.

In casu voert de verzoekende partij aan dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit artikel wordt weerspiegeld in artikel 7 van het Handvest, dat eveneens handelt over de eerbiediging van het gezins- en het familieleven waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat er geen rekening gehouden werd met haar gezinsleven, dient de Raad in eerste instantie na te gaan of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst *in casu* naar haar gezinsleven met mevrouw M.T., die de Belgische nationaliteit bezit. De verzoekende partij geeft aan dat zij regelmatig bij haar verblijft. Ook wijst de verzoekende partij op haar driejarig verblijf in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, op het ogenblik dat zij aangehouden werd, S.A. als familielid vermeldt en aangeeft dat zij soms bij familie blijft slapen, en soms op straat. Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij geen melding gemaakt dat zij een vriendin heeft in België met de Belgische nationaliteit. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat de familieband tussen volwassenen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. *In casu* werden geen dergelijke elementen bijgebracht, wat ook niet betwist wordt door de verzoekende partij. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook niet aantoont dat haar voorgehouden relatie met mevrouw M.T. voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. Immers de verzoekende partij voegt slechts een aantal foto's aan haar verzoekschrift toe en de bezoekerslijst, waaruit blijkt dat mevrouw M.T. de verzoekende partij tweemaal bezocht heeft sinds haar aanhouding op 11 december 2016. Dergelijke elementen zijn onvoldoende om als begin van bewijs te dienen van een beschermenswaardig gezinsrelatie in het licht van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij ook twee kinderen in Nigeria heeft.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België daar zij hier drie jaar in illegaal verblijf is, wijst de Raad erop dat evenwel niet wordt aangetoond dat de door de verzoekende partij opgebouwde contacten in België een dergelijke intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De verzoekende partij toont ook niet aan dat de gemachtigde van de

staatssecretaris op de hoogte was of diende te zijn van deze (bondig verwoorde) elementen van een privéleven. Zij geeft niet *in concreto* weer waarom haar privéleven als beschermenswaardig beschouwd dient te worden en op welke manier de bestreden beslissing haar privéleven dan ook schendt.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS